

sikrere, end at denne politiske Handlings Konsekvenser endnu ikke ere udløbne. Den vil faa Konsekvenser i Fremtiden, som jeg er overbevist om, at selv mange af de Mænd, som den Gang vare med til at iværksætte den, ikke ville være glade ved. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at den Toldreform, vi kunde have faaet den Gang — navnlig den, vi kunde have faaet under det Reedtz-Thottske Ministerium, men dog ogsaa den, som man ved fortsat Arbejde senere havde Udsigt til at faa — vilde have været meget bedre fra dette Tings frihandelsvenlige Synspunkt end den Toldreform, som vil kunne opnaas, naar vi skulle til at forhandle om den som en isoleret Foranstaltning og forhandle saaledes, at det eneste Haab om dens Gennemførelse ligger i en Overenskomst med det frikonservative Parti, hvis Sammensætning unægtelig ikke har ændret sig i en frihandelsvenlig Toldreforms Favør. Det tør man vel nok sige, selv om man vil bruge det mildest mulige Udtryk, naar en saadan Reform skal have Tilslutning fra saa beskyttelsesvenlig Side som den ærede Landstingsmand fra Odense (Hey) og den ærede Landstingsmand fra Falster (Tendorpf) — jeg maa ikke nævne Navne her, men Navnene ere tilstrækkelig bekendte for alle. En saadan Reform vil ikke være meget værd, set fra dette Tings Synspunkt. Det blev den Gang proklameret af den daværende Folketingsmand for Storeheddinge (J. Scavenius), at med Overhuggelsen af dette Baand vare Udsigterne for Toldreformen svundne for lange Tider. Denne Profeti har vist sig rigtig, og jeg er bange for, at det vil vise sig ved den Toldreform, som kunde opnaas nu, efter at Forbindelsen er løst, efter at man har afskaaret sig fra at kunne gøre de Tilbud til anden Side, som paa mange Maader kunde have haft en ret fristende Karakter, at en saadan Reform vil blive betydelig tarveligere end den, som kunde have været opnaaet.

Hvad endelig det finansielle Resultat angaar, er det ogsaa et Omraade, paa hvilket Lovene ere blevne forringede. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) paaviste det saa udførligt, at jeg ikke skal komme meget tilbage dertil. Jeg skal kun henvise til de Tal, han nævnte, som ere ubestridelig rigtige, og Tal, som vise, at vi fra den betydelige Indtægtsnedgang, som under alle Skatte- lovenes forskellige Faser er bleven budt os fra forskellige Sider — fra Reedtz-Thotts Side, fra det gamle Landstingsfler-

tals Side og først og fremmest fra dette Tings Flertal i Skattekommissionen — ere komne ned til en Skattereform, der giver en Indtægtsforøgelse paa ca. 1 Million. Den Indtægtsnedgang, som figurerer i Landstingets Betænkning, kan jo ikke tages ganske alvorligt, idet den kun fremkommer ved, at man tager Tiendeloven med, og den har aldrig været taget med i tidligere Balancer, lige saa lidt som jeg indser Berettigelsen til at tage den med paa dette Standpunkt. Naar Forholdet er dette, vil jeg sige, at jeg ikke indser, hvorfor man i Landstinget har afvist det Forslag, som fremkom fra et Medlem af Udvalget om at lade det Merudbytte, som Statskassen maatte opnaa af de ny Skatter ud over, hvad Afkaldet paa de gamle Skatter, Kommunitilskuddet og Tiendetilskuddet maatte give, indtil et Beløb af 1 Mill. Kr. tilfalde Kommunerne. Jeg har aldrig set nogen egentlig Argumentation, endsige nogen rammende Argumentation mod dette Forslag, og det er mig ikke ganske klart, hvorfor det er død Straadøden oppe i Landstinget. Det forekommer mig, at det var et godt og fornuftigt Forslag, som uden Skade for Statskassen og for Skattereformen maatte kunne gennemføres.

Et tredje Punkt, jeg vil fremhæve som Tab paa Skatte lovenes Vandring, er Selvangivelsen. Den er efter min Mening et overordentligt vigtig Moment i hele Skattesystemet. Hvad man med største Ret kan sige om Formue- og Indkomstskatten, er, at denne let, om den end i Princippet er den retfærdigste af alle Skatter, i Praksis kan komme til at virke uretfærdigt, fordi det er saa vanskeligt at finde Formuen og Indtægten. Det er derfor min Overbevisning, at vil man have noget ikke blot paa Papiret men i det virkelige Liv retfærdigt ud af disse Love, skal man stramme Fordringerne til Selvangivelse. Selv om det ikke er noget saa overordentlig behageligt for Folk i Almindelighed, maa det gøres i den skattepolitiske Retfærdigheds Interesse, om jeg saa maa sige, og ogsaa i Statskassens Interesse. Jeg giver den højtærede Finansminister Ret i hans Udtalelser i Gaar, hvori han beklagede, at man i Landstinget ikke havde villet gaa ind paa Selvangivelse for Formuen, og jeg tror ogsaa, at den Profeti, han udtalte, desværre vil slaa til, at dette vil forringe Udbyttet af Formuebeskatningen meget betydeligt. Jeg beklager ogsaa, at man faktisk har sluppet Tvangen til Selvangivelse for Indkomstens